

Indtægter. Jeg for mit Vedkommende er ikke ængstelig for, at der bliver paalagt Købstadkommunerne et tvungent Bidrag til Sygekasserne, som i hvert Fald er lige saa stort som det, der er paalagt Landkommunerne ved Bestemmelserne om Fri-kørsel.

Saa vidt jeg skønner, har jeg nu, da jeg skal søge at fatte mig saa kort som muligt, kun tilbage at give et Svar til det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), der spurgte, hvorledes Formuen skulde opgøres, om f. Eks. Møbler skal medregnes til Formue. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ved, om man hidtil har udfundet Formuen paa anden Maade end ved, at man har undersøgt, hvormeget de paagældende skylder, og hvormeget deres Ejendom kan siges at være værd i Handel og Vandel, for saa vidt det er Ejendomsbesiddere. For deres Vedkommende, der ikke er Ejendomsbesiddere, er det maaske noget lettere at udfinde Formuen, og det vil vel heller ikke volde større Vanskeligheder i Fremtiden end hidtil at udfinde, hvad Formuen er. Jeg skal gøre opmærksom paa, at vi i et andet Lovforslag, der for øvrigt for Øjeblikket er til Behandling i et Fællesudvalg, ogsaa har en Bestemmelse om — ikke 5,000, men 4,000 Kr.s Formue som Grænse, uden at der i dette Lovforslag er fastsat noget om, enten Formuen skal findes paa den ene eller den anden Maade. Der kunde være Tale om, at man vilde gaa den Vej at sige, at det er den skattepligtige Formue, det kommer an paa; i saa Fald er Møbler undtaget, men saa er Inventar og Besætning medtaget. Men ogsaa da vil man møde ikke saa faa Vanskeligheder, hvis man skulde til at foretage en saadan minutiøs Opgørelse, at man begyndte at ansætte, hvor meget de Køer var værd, hvor meget den Hest var værd, hvor meget den Vogn var værd, og jeg ved ikke, hvilket Materiel man maatte tage med, naar Talen var om at opgøre det, som en, der besidder et Husmandshus paa Landet eller et Boelssted, kan være Ejer af. Jeg tror, vi i nogen Grad er nødt til at lade det praktiske Liv rette, hvad Mangler der kan være. Naar man spørger, om Møbler skal medregnes, vil jeg altsaa være tilbøjelig til at svare Ja. Naar man ikke udtrykkelig siger, at de er undtagne, betyder de blot en anden Form for Formue. Den, der bruger meget af sin Formue til at købe Møbler for, bliver ikke fattigere derved, og den, der bruger lidt til at købe Møbler for, men maaske vil have en kost-

bar Hest, bliver ikke rigere ved, at han har faaet en Hest, der var kostbarere. Hvis der ikke træffes Bestemmelse i denne Henseende, tror jeg altsaa, at man i al Almindelighed vil henregne alle en Persons Ejendele til hans Formue, hvad enten det er Møbler, fast Ejendom, eller hvad det nu er. Det har man vistnok gjort hidtil, men nogen nærmere Regel er der ikke derfor. Hvis man vil sætte nogen nærmere Regel her, bliver man nødt til at sætte den mange andre Steder, ikke mindst i Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd, hvor der i Landstingets Affattelse findes en tilsvarende Bestemmelse, det vil sige en Bestemmelse om, at de, der har en Formue paa over 4,000 Kr., kan ikke tages med, naar Talen er om at tilkende de paagældende Bidrag. Det er imidlertid af den Slags Spørgsmaal, jeg ikke tror vil volde Vanskeligheder, fordi det praktiske Liv altid viser sig langt fornuftigere at have med at gøre, end det synes, naar man rent teoretisk skal træffe Afgørelse. Man sætter sig ikke hen med et Stykke Papir og en Blyant og gør op, at Formuen er saa og saa stor, men man holder sig i alt væsentligt til, hvad der vil fremgaa saavel af Ejendomsskyldansættelser som af Gæld paa Ejendommen, og til Ejendomsskyldansættelserne bliver altid at lægge et vist Beløb, fordi der er Ting, der ikke er tagne med deri.

Jeg slutter med at anbefale Flertallets Ændringsforslag, saavel vedrørende de lovbestemte Indtægts- og Formuegrænser som vedrørende Fordelingen af Statstilskuddet. Jeg tror, det vilde være noget af en Falliterklæring, om Rigsdagen sagde: Vi tør ikke bestemme, hvor Grænserne skal være, og hvad der skal være Regelen, det overlader vi til en Kommission, hvis Medlemmer vi selv vælger. Jeg synes, Rigsdagen skulde erkende, at den godt selv kan afgøre det simple Spørgsmaal: Hvem anser vi for saa daarligt stillede, at Staten skal betale en Del af deres Præmie for Sygeforsikring. Det er nemlig det eneste, der skal afgøres, og jeg tror, at det kan Rigsdagen lige saa fuldt, ja bedre afgøre selv, og jeg synes ogsaa, den hellere bør afgøre det selv end overlade det til nogle af Rigsdagens valgte Medlemmer. Skulde denne sidste Afgørelsesmaade blive vedtaget, er det en Selvfølge, at hvis det bliver mig, der faar med det at gøre, vil den lige fuldt blive udført i Praksis saa godt, som det kan ske, men om det er klogt, er et andet Spørgsmaal. Den Fast-